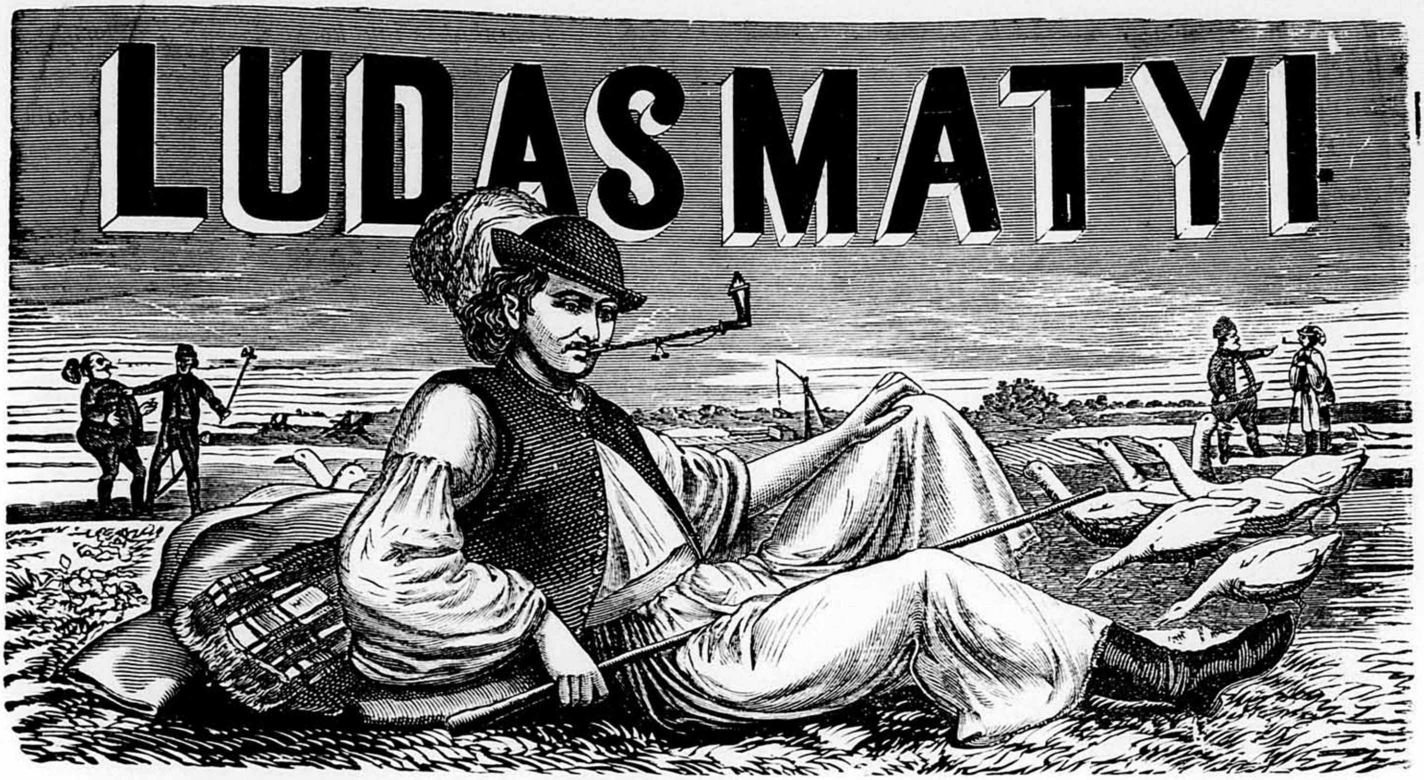

VII. ÉVFOLYAM. Megjelenik minden vasárnap. Ára félévre 3, egész évre 6 frt.	Az előfizetési pénz a KIADÓHIVATALBA Lipót-utca 45. sz. alá küldendő.	Budapest, jun. 15. 1873. 24-ik szám.	GYÜJTŐKNEK öt előfizető után tiszteletpéldány jár. Egyes példány ára 15 kr.	*Szerkesztői iroda:* Lipót-utca 45. sz. ide küldendő mindenféle kézirat, mely »LUDAS MATYINAK« van szánva.

Előfizetőinkhez.

Tisztelt publikum! Ludas Matyit a bécsi „Krach" sem ingathatta meg.

Hitele rendületlenül áll most is mint a Sionhegye.

A helyett tehát hogy:

ropp ropp...

azt modjuk hogy:

hopp hopp!

És miután

Január—juniusi fél éves, és ápril—juniusi negyed éves prenumeránsainknak előfizetése e hó végével lejár, tisztelettel kérjük pártolóinkat, hogy ujbóli megrendeléseiket szivesked-jenek idejekorán megtenni.

Ludas Matyi előfizetési ára.

negyedévre . . . . . 1 frt. 50. kr.
félévre . . . . 3 frt. — „
egész évre . . . . . 6 frt. — „

Minden **öt** előfizetőt gyüjtőnek tisztelet példányal kedveskedünk.

Az előfizetési pénzek küldendők a **kiadóhivatalba.**

Buda-Pest Lipót-utca 45. szám alá.

Kérdésre felelet.

„Kit szeretett Kossuth jobban
Magát avagy Magyarhont?"
Szegény „Reform"! a publikum
Elé ily kérdéssel ront.

Drága Reform! ha már ön oly
Rettentőmód kiváncsi...
Megtudni a tiszta valót,
Füleljen most, és ácsi.

Kossuth Lajos jobb szerette
Önmagánál a hazát,
Mert hiszen ő feláldozta
A hazáért önmagát.

Mac-Mahon levele Eugenia ex-császárnéhoz.

Szentem!

Nem mondom, hogy a kéjérzetnek bizonyos nemével nem emlékszem vissza amaz idylli napokra,

midőn az öreg podegrás gazdámat, Napoleont orrunk elől félretolva, — exfelségednek felséges és ruganyos derekát meg-megszorongattam.

Valóban tehát ez a körülmény rám nézve még most is ingerlőleg hat.

Hanem felséges asszonyom! mind e mellett is el nem mulaszthatom exfelségedet helyzetem és kényes állásomnál fogva arra figyelmeztetni, miszerint ha azt akarja, hogy valaha exfelségednek kedves porontyát, Lulut a francia császári trónra felültessük, — akkor ne károgjanak idő nap előtt, s különösen most, midőn a francia nemzet a Napoleon barátság émelygős izét még máig is nagyon érzi, ne izgassák és gyötörjék annyira a közvéleményt holmi bonapártista össseeskövések, programm-megállapodások és a nemzethez szóló kiáltványokkal.

Higyje meg exfelséged, hogy az ilyen idő előtti dolgok előkészitik nem a közönség rokonszenvét, hanem az Orsini-bombákat.

Azt a vörös herceget is a fene hozta Párisba; hiszen ez is nem hogy meghuzná magát s békét hagyna azoknak a trónkövetelési igényeknek, hanem itt hányja veti magát, pedig hát hisz itt mindenki tudja, hogy a poroszak és az ágyutűzzel szemben, ő is egy nyomorult, gyáva fráter volt.

Higyje meg szentem, hogy ha exfelségednek finom odaadó természetét nem tekinteném, azért a Napoleon családért nem reszkiroznék egy pipa dohányt sem.

De hát exfelséged pompás egy dáma még most is!

Mindamellett is tehát hogy kész vagyok exfelséged jólétéért a restaurátiónális párttal actióra szövetkezni, — nem mulaszthatom el a kötelességet, exfelségedet figyelmeztetni az iránt, hogy a mennyire lehet, huzzák meg Europának valamelyik sarkában szép csendesen magukat, s ne hencegjenek addig, mig mi elérkezettnek nem látjuk erre az időt s a jelszót ki nem adjuk.

Tudja exfelséged, hogy nekünk nemcsak a petróleumos haddal, de még más hatalmakkal is elég bajunk van.

Nem lehetséges az, mig a hadi harácsot porosz barátinknak le nem fizetjük, hogy addig összeveszekedve a repubiikánus ligával is, két tűz közé hagyjuk szorittatni magunkat, s igy kockáztassuk exfelségednek felséges kilátásait.

Azért tehát mint bölcs Salamon mondá, csak „lassan a testtel“.

Vagyunk mi itt meglehetős számmal, a kik exfelségednek érdekeire tőlünk telhetőleg felügyelünk, hogy annak az utján előkészitsük.

De a ki madarat akar fogni, az ne doboljon.

Ezeket tehát mint okos és előrelátó fejnek bizodalmasan adom tudtára exfelségednek, már csak azért is, hogy eljövén igy a győzelem órája, exfelségednek felséges derekát a magam gusztusa szerint ismét kedvemre megszorongathassam.

Addig is pá szentem!

hive

Mac-Mahon.

A franciákhoz.

Mért akarjátok felállitni
A ledőlt Vendome-oszlopot?
Igaz, a kis Lulut majd jó lesz
Fölébe állitanotok!

Pulszky Ferencz oktatásai.

(Melyeket a hires vasorru vitéz, Gusztinak az ő kedves nagy fülü fiának ad vala azonképen, miképen Don Quixotte, Sanchó Panzának.)

Tudd meg fiam Guszti! ha te apád bölcs tanácsát követed, az utókor hálája nem fog elmaradni. Spirituszban tesznek be e muzeumba, az én felügyeletem alá mint valami csodabogarat.

Legelöször is tehát nagyfülü fiam! féljed az osztrák magyar kormányt, mert a kormány félelme a mai közös ügyes világban a legnagyobb oportunusi bölcseség.

Légy vigyázattal füleidre, hogy rá ne taposs, mert akkor nem tudsz felülni Fülek helyett.

Tanuld ismerni tenmagad. Tenismerésed következése a lészen, hogy magad felfúni nem fogod mint Pacolai bátyád, vagy az a béka, mely az ökör nagyságát akará elérni; mert ha magadat felfúnád, szamárságod pávafarka azonnal lekonyulna, és lenne belőled egy kis csacsi.

Dicsekedjé! neógrádi származásoddal s ne szégyeld meg vallani, hogy 13 próbás mameluk vagy; mert

mihelyest látják pátriotáid, hogy te nem szégyenled mamelukságodat, minden jobboldali pecsovits a te választóddá lészen.

Számtalan hozzád hasonló mameluk jutott már miniszterségre, igyekezzél tehát te is a vörös bársonyfotelbe belehelyezkedni apádnak örömére.

Ha valamelyik büdös paraszt füleki választóid közül meglátogat, ne tagadd és ne vesd meg, ha nem lát senki, hanem puszid meg és vendégeld meg gugyival és brinza turóval becsülettel, mint tevéd korteseiddel honatyává történt megválasztatásod előtt.

Hogy ne csak hon hanem valódi atya lehess, házasodjál meg, mert nem jó az embernek egyedül élni a világban, hanem vigyázz, hogy oly nőt ne végy a nyakadba, ki szarvakat rak majd a homlokodra.

Igyekezzél eltakarni kajla füleidet, nehogy a világ azt mondhassa rólad, hogy igazán nagy füles vagy.

Ha mind ezen bölcs oktatásokat begyedbe szeded Guszti! ugy a kormány előtt kegyelt leendesz, jutalmadat elveended valami zsiros államhivatal vagy vasuti concessio utján, és élvezed mamelukságod dicső napjait mind addig, mig a közösügy élete tart, s mamelukságodra az a tigris baloldal rá nem teriti a vizes lepedőt, vagy a mig fel nem magasztal a kassai hóhér.

Napoleon vörös herceg nótája.

Motto: Ötet huzni nem deresre de akasztófára kéne....

Bonaparte fényes kardja:
Fogasan függ rozsda marja.
Kezembe még felragyog:
Hisz Napoleon vagyok.

Megyek a forradalomba,
Nem bánt engemet a bomba,
Hátam Wörth-nél sem kapott:
Mert Napoleon vagyok.

Igaz, mig más honát védte,
Én átcsaptam jobb vidékre;
És ott loptam a napot.
S még is Párisban vagyok.

És hogy ha elestem volna,
Kit tennének most a trónra?
Kinek csapná a levet
Mac-Mahon, s a hadsereg?

. . . Már azt hittem: a vén Thiers
Kényelmemből végleg kiver;
S imé fordult a kerék:
S vagyok, ki voltam elébb.

Sőt hogy elpatkolt nagybácsim:
Megjavultak kilátásim.
Egy kis Lulu az árok,
Ezen majd át ugrálok.

Pesti szépitészeti előmunkálatok.

Tervezi a közmunktanács.

A városligeti pompás vadgesztenyefasorok kivágandók, hogy egy alkalmas tere legyen a Herminatérrő leszoritott zsibvásárnak.

A kötő-utcában közköltségen egy négy emeletes palota épitendő országos lelenc-háznak.

Az uj távirda és posta épület két oldalán és szemközt fekvő házak kisajátitandók és ezután lebontandók, hogy a postakocsik felfordulás veszélye nélkül ki s be járhassanak a m. kir. posta udvarába.

Az uj városház a Lipót-utcáról borsón elgörgetendő a városház téren lévő piáristák telkére.

Az utcák tisztántartása és seprésére takarékossági szempontból a hosszu sleppü dámák kéretnek fel.

A szemét hordásra pedig bizonyos szél konsorciom ajánlkozván legkevesebb dijért, ez ajánlat pártolólag fog felterjesztetni az uristenhez.

A bornyutér még e nyár folytán kiburkolandó cseresznye maggal.

Kiirthatlan természet.

Albrecht főherceg körutazása alkalmával egyik tősgyökeres magyar faluba tért be, hol hivatalos rendeletre a lakosság apraja-nagyja kirukkolt tiszteletére.

Az iskolás gyermekek tanitójuk parancsszavára szőrnyen szórták a „vivát"-ot.

Albrecht e fölött elcsodálkozván, meg nem álhatta, hogy ne kérdezze:

„Miért váltották fel az „éljen"-t „vivát"-tal?"

Csak azért fenséges úr — szólt a vastag nyaku kosta — mert ezekben a fiukban olyan kiirthatlan természet van, hogy ha azt kell kiáltaniok, hogy „éljen" rendesen kiegészitik igy:

„Éljen Kossuth."

A bécsi közkiállitáson.

Magyar vendég: Ez itten a magyar csárda?

Csapláros: Nix ungrisch..

A plébános és gazdasszonya.

Gazdasszony: Ugyan édes papa, miért iszsza ki azt a nagy poharat mindég fenékig?

Plébános: Ut videam Krisztum.

Pattanyuk a szinvilágból.

Láng Bódi egy izben Debrecenben játszott szintársulatával.

A karzaton lévő pajkos diákság között, valami ügyetlen csizmadia legény tempóin nagy nevetés tört ki, mely végtére a földszinti publikumra is elragadt, ugy anyira, hogy hijába csengetett a sugó három izben is felvonás előtt, a publikum cseppet sem engedett a roppant zajból.

Bódi tehát felhuzatá az előfüggönyt s kiállva a szinpad közepére, nagy páthoszszal elkezd deklamálni:

„Csendet kérek valamint a m e n y b e n ugy a f ö l d ö n is, mert a darab kezdődik."

Egy alkalommal zsufolásig tömve volt a szinház s a hetet rég elütvén a szent annai torony óra, a közönség nyugtalanul várta a darab kezdetét. Különösen a karzaton éktelen dobogás és lárma keletkezett.

Egy uri egyéniség erre a földszinten felemelkedik üléséből s a karzatra szegezve szemeit felkiállt:

— Csendesen ökrök!

Csendesség is lett a karzaton, hanem egy diák a nagy csendeségben aztán igy válaszolt:

„Itt fenn van a széna padlás, alól pedig az istálló."

Miháll úr, a lantos.

Adj isten jó napot Miháll ur!
Hát, hogy mint érzi kend magát?
Bár kicsapták hivatalábul,
Csak meg van, él az angyalát!
Hej, pedig én olyaténképen
Gondolkozám kelmed felől,
Hogy a Dunába ugrik szépen
És minden bút, bajt abba öl.

Miből él? — ha! hisz kelmed l a n t o s,
Bocsánatért esedezem
Tudákos könyvét csapja falhoz
Az nem való kezébe, nem.
Fujjon belé a j á s z k ú n k ü r t b e
(De vigyázzon, mert elreked!)
Csak fujja, fujja, s gyüjtse össze
A jászkunsági ökröket . . . .

Emlékszik még a kis Julcsára?
No, a többiről hallgatok . . . .
Óh, hogy e l t ö r t a k e n d p e n n á j a
S igy róla dalt nem irhatott!
Nagy a kend i m p o t e n t i á j a
Minden munkába, jó bratye!
— Hanem a szamár borostyánba
Harapni mindég szerete!

A felsült tolvaj.

Beóthy Laci olyan humoristaféle szegény legény volt csaknem egész életében, kire ráillett ez a magyar példabeszéd: k e b e l é n k e n y e r e, h á t á n v a n a h á z a. A garasokat biz ő nem rakta élire, habár megis tudta keresni.

Mint későn hazajáró ember nyáron át, ha lefeküdt mindig nyitva hagyta lakszobája ablakát, hogy a frisslég ki s be szabadon járhassan.

Egy szép holdvilágos éjjel erős horkolásba merült Laci, mely felkölté az ablak alatt figyelő csirketolvajban a gonosz hajlandóságot, s a másik pillanatban már bennt volt az éji látogató a szobában.

Szerencsére Laci ruhástól feküdt az ágyban.

A tolvaj sorba huzogatta ki az asztal és a szekrény fiókokat, midőn e közben a zőrejre felébredt Laci, s megpillantva a requiráló gamint, odaszól hozzá:

„De hiszen barátom! ha nem hoztál nem is viszel, hasztalan keresgélsz te ott éjjel, a hol én még nappal sem találok semmit, szervusz! s azzal befordult Laci a falnak."

Váltó-gazdaság.

— Minő rendszert követsz gazdaságodban? — kérdé P u d l i fiatal földbirtokostól egy tapasztalt öreg barátja.

— Biz én János bátyám, váltó-rendszert.

— És mióta?

A mióta már összes vagyonomat vele egyenértékü v á l t ó k k a l cseréltem fel.

Lakonikus felelet.

Vadászni ment az érmelléki földes ur. Peti szolga pedig vitte utánna az elemózsiát egy fehér cipó és egy sült csirke alakjában.

Az ur mint szenvedélyes vadász, bebarangolt hegyet völgyet. Peti szolga pedig a sok csatangolás közben megéhezvén, elővette a tarisznyát s jól lakomázott annak tartalmából.

Végre a nagyságos ur is elfáradva és megéhezve elő kérte a cipót és sültet, s látván hogy az rettentőn megvagyon dézmálva, e szavakkal förmed Petire:

„Tudod e te akasztófáravaló! mi következnék most erre"?

— Igen is tudom nagysága. —

„Na hát mi?"

— Két pint fáin diószegi bakar, — válaszol Peti lakonice.

Felhivás.

Miután gr. Károlyi Ede a reformpárt eddigi elnöke deákpárti progrsmmal lépett fel képviselőjelöltül a nagyidai kerületben, ezennel felhivom pártunk minden tagját, hogy az elnöki szék betöltése végetti előleges conferencián sziveskedjenek megjelenni a 67-ik számu komfortáblében.

Schvarc Gyula,
ideiglenes elnök.

Egy füzfa poétához

de nem Benedek Aladárhoz.

Gyöngyös szült téged, gyöngygyel van verve ki lantod.
Sőt még homlokod is, gyöngyöket izzad ha irsz
Jozsep.

A zabola.

Az k . . .i öreg pap mértéknélkül szerette a tütüt, hanem azért nyáját örökösön a mértékletességre intette. Ritka vasárnapi predikácio volt az, melyben a következő oktatás elő nem fordult volna:

„Kedves atyámfiai az urban, soha elne hagyjátok magatokat anyira csábittatni a gonosztól, hogy eszeteknek urai ne lennétek, különösen zabolázzátok magatokat a bornak és pálinkának mértékletlen való használatában.“

Ugyan azon vasárnap délután, mely napon delelőtt ezen igék predikáltattak vala, az öreg lelkész kegyetlenül berugott egyik földbirtokosnál, hol is egyik vendég által kérdeztetvén, hogy mit csinált ma a zabolájával, az öreg pap mondá:

„Én bizony uröcsém! levettem azt ma a számról egy kissé, hogy annál jobban ihassam.“

Lóvá teszik a királyt.

Lajós Fülep francia király gyakran szokott volt udvari lakomát adni alattvalóinak.

Egy izben a nemzetöri tiszteket invitáltatta meg az öszves departementből.

A királyi étek és felséges bor persze nem hiányzott az asztalról. Különösen a legjobb minőségü borokkal kedveskedett a király vendégeinek.

A felség jobbján egy marcona kinézésü ezredes ült, ki müértőleg fogyasztá a bakhusi jótéle nedü.

Az egyik pohárnok, ki épen az ezredesnek töltött, ajánlólag sugja fülébe:

Ezredes ur! ezt már aztán ugy hivják, hogy 1822-ki bordói.

Az ezredes kezébe véve a tölt poharat, szeméhez emelé, hogy lássa a szinét, aztán megszagolta, hogy érezze illatját, majd nyelvét a borba ölté, végre pedig a szájába vévén egy kortyot, megforgatta azt szája öblében s aztán lenyelé, miközben nagyot csettentett nyelvével s a királyhoz fordulva igy szólott:

„No felség! ha ezt adják önnek 1822-ki bordói gyanánt, akkor önt ugyancsak lóvá teszik.“

A marcona ezredes ur Bordeaux legelső borkereskedője volt.

Minő feleséget szeretne?

Egy tudákos csizmadia baráti körben leendő házasságáról ilyeténképen nyilatkozott:

— Néminémüképen belemerülvén az házaság elmélkedésébe, gondolkodásom azt igényli, miszerint jövendő hitvestársam nálamnál okosabb ne legyen, de szamarabb se. —

— Ne busulj Kelemen sógor! — vigasztalja egy barátja — magadnál okosabbat ugy sem kapsz, szamarabbat meg nem találsz.

A főidők.

Vizsgát tartott a tanár a nyelvtanból. Felhivja egyik tanitványát, ki bizony nem igen szorgalmasan látogatta a tanórákat a feleletre, s kérdi tőle:

„Megtudnád e mondani fiam! hány fő idő van a magyar nyelvben“?

— Igen is meg tanár ur! —

„És hogy mondanád ki“?

— Jó reggelt, jó napot és jó estvét, — felelé bátran a kis diák.

Hazai vicc.

A pesti Népbankot is szorongatja a krach.

Nem is csoda, mert hiszen a franco-magyarbank elnöke Cochen ur ugyancsak lefőzte. Mostani elnöke a Népbanknak pedig egy Korcsák! ezért ütött bele aztán a nehéz kórság,!

A Ludas Matyi eredeti távirata.

Győr, urnapján. Páter Gábriel megemlékezvén arról, hogy nem jó az embernek, de még a kakasnak sem egyedül lenni, az itteni karmelita — kolostor tetején álló vaskakashoz társul még egy vasjércét csináltatott, — célszerüségi és aesthéticai szempontból őket persze egymás fölé állitván. — Legujabb praedikációjának themája a: jus primae noctis. A györi lányok pedig ezt a legujabb nótát dudolják:

A templomba kell menni,
Litania fog lenni.
Hejh szivem Gábor a barát
Mondja a litániát.

Az orosz cár Bécsben.

Vajjon, mikor az orosz cár
Megtekinté a tárlatot,
Titkos s nem titkos rendőrök
Oly nagy számban mért álltak ott?

Óh együgyü! hiszen erre
Minden fatuskó megfelel,
— Ügyeltek rá, hogy a muszka
Az osztrák sast ne nyelje el.

Diák sziporkák.

Pénzt kért a diák levélben kölcsön, tanuló társától.

A tanulótárs aztán igy válaszolt a levélre:

— „Kedves pajtásom! azon leveledet, melyben tőlem kölcsönpénzt kértél, sajnálatomra nem kaptam meg.“ —

Az egyszeri földmives egyetlen fiából minden áron tudós embert akart faragtatni; felküldte tehát a pozsonyi gymnaziumba, hol is az évi vizsgákon teljesen megbukott a nebulo.

Ekkor az öreg azt irta neki, hogy rögtön jöjjön haza s legyen belőle földmivesgazda.

A mint a fiu megérkezett, az apa e fájdalom teljes szavakkal fogadá az épen jelenlévő lelkész előtt: „Ó tiszteletes uram! ha tudná, hány tehenem ment el ezért az egy ökörért.“

T a n á r: De amice! ha enyit tud
A filozófiából,
Ki nem huzza két ökör sem
Magát a szekundából.

D i á k: Megkövetem tanár urat
Ne tegyen szekundába,
Ha két ökör ki nem huzhat..
Majd kiránt annak ára.

Nyilt tér.

Knoll receptje.

(Beküldetett)

Sz . . Endrén egy jó módu özvegy nő éjnek idején hirtelen rosszul érezvén magát, fia elfutott a városi főorvoshoz.

Az orvos lakának kapuja zárva lévén, a fiu csengetett egyszer, kétszer, háromszor, de csak nem nyittatott fel az ajtó. Végre is megunva a várakozást, hogy beteg anyjának mielőbb orvosi segélyt vihessen, sietett az alorvoshoz. Itten meg arról értesült, hogy az alorvos ur elutazott a pünkösdi ünnepekre vidékre; a fiu kénytelen volt ismét a főorvoshoz fordulni. Csengetni kezdett tehát ujra. Végre is a sok csengetés után egyszer csak m e g nyilik a kapu ajtaja s kiugrik azon ki? Maga a főorvos ur s a fiatal embert ugy vágja pofon, hogy még most is zug bele a füle.

Apponyi gróf volt főkortese megbánta ugyan ezzen embertelen tettét, de hát késő már eső után a köpönyeg; a pofrecept bizony ott szaradt a fiatal ember arcán.

Ugy e bizony Knoll főorvos ur különösen preskribál? és a mi különösebb nem is a betegnek, hanem az egészségesnek.

Egy püspök kancellistája.

Szent Endrén csincs egy legény
Goszpodár G. Gy. — de szegény
Csak nem minden átkozott nap
A lányoktól k o s a r a t kap.

Megnősülne ha lehetne. —
Minden leányt is szeretne,
De mert nincs parókhiája
Nem is hederitnek rája.

Julcsa a korcsmáros lánya
Elmenne ugyan hozája . .
De nem adja ám az apja,
Mig Pomáznak nem lesz papja.

Csak türelem, csak türelem
A türelem rózsát terem.
A papnak legyen rózsája
Mielébb hát . . azt kivánja.

a szentendrei Sátán.

Felelős szerkesztő és kiadótulajdonos: **Mészáros Károly** Pest, 1873. Nyomatott Neuer I.nál.